

er, at i et af de Aar, hvori vi have be-
 skæftiget os med Gendarmeriloven, fik vi
 gennem Justitsministeriet indhentet Oplys-
 ninger om, hvor mange Politibetjente der
 var rundt omkring i Købstæderne og i Amts-
 kommunerne, og det er vistnok da saaledes,
 at jeg husker fejl af disse Oplysninger, saa
 at mine Bemærkninger skulde have gjaldt
 Ringstøbing Amt og ikke Ribe Amt. I et-
 hvert Tilfælde er der et Amt, som er 82
 Kvadratkilometer stort, og som den Gang kun
 havde 3 Politibetjente; hvilket Amt det er,
 gør jo for selve Sagen ikke noget. Jeg
 beder altsaa det ærede Medlem undskyldte,
 hvis jeg har taget fejl. — Jeg har kun en
 ganske kort Bemærkning at gøre til det
 ærede 5te Medlem for 10de Kredts (S. Sen-
 sen), der sagde, at jeg gjorde Indtryk paa
 ham som den Præst, der holdt den samme
 Prædiken det ene Aar efter det andet. Jeg
 vil sige, at han gjorde det Indtryk paa mig,
 at han holdt den samme Prædiken, som hans
 Formand i Embedet i Fjor holdt.

J. Pedersen: Jeg skal ikke forlænge
 denne Diskussion om Gendarmernes Nytte,
 som jeg ikke har fremkaldt, og som jeg ikke
 tror egentlig vil være til Opbyggelse eller
 Oplysning for nogen. Der er ikke kommet
 noget nyt frem ved den, vi have hørt det
 alt sammen før, og vi blive ikke klogere, end
 vi ere, ved at fortætte dermed, lige som jeg
 heller ikke antager, at vi derved ville faa et
 andet Syn paa Sagen end det, vi have. Jeg
 skal kun gøre en kort Bemærkning til det
 ærede Medlem, som nu satte sig, angaaende
 hans lærige Henvendelse til mig. Han
 sagde, at naar jeg havde talt om, hvorledes
 Landstinget i dette Forhold visnede en Sag,
 maatte jeg dog erindre, at Landstinget i sin
 Tid havde gjort Forsøg paa at komme ud
 over Spørgsmaalet ved at stille noget andet
 i Stedet for dette Korps, men at dets Be-
 stræbelser den Gang var bleven afvist fra det
 andet Ting's Side. Jeg erindrer meget godt
 dette Forhold, og jeg ved ogsaa, at jeg per-
 sonlig traadte op mod den da foreslaaede
 Maade at afløse Gendarmerikorpsen paa.
 Jeg skal sige, hvorfor jeg den Gang indtog
 den Stilling, og hvorfor jeg fremdeles
 mener, at dette var rigtigt, og at det ogsaa
 var rigtigt af Folketinget at afvise disse
 Bestræbelser. Grunden er ganske simpelt den,

at rent bortset fra Realiteten af det Forslag,
 som blev fremlagt, og som skulde danne en
 Slags Erstatning for Gendarmeriloven, var
 den Maade, hvorpaa Forslaget fremkom,
 efter min Opfattelse højst uheldig. Jeg kan
 ikke forjone mig med den Tankegang, at det
 skulde kunne gaa saaledes til under en kon-
 stitutionel Forfatning, at Regeringen giver
 Lov, hvad enten den ved, at den kan faa
 den gennemførte paa forfatningsmæssig
 Maade eller ej, og derefter beholder disse
 Love samtidig med, at den siger til Rigs-
 dagen: I kunne godt komme af med disse
 Love, men det ster kun paa den Betingelse,
 at I give os en anden Lov, som ser saadan
 og saadan ud. Regeringen møder overfor
 Rigsdagen med disse forskellige Love paa
 den Maade, at den holder den ene bag paa
 Hyggen — det er den, den opretholder og
 lader gælde, skønt den aldrig er bleven ved-
 tagen af Rigsdagen — den anden staar den
 med i Haanden og siger: Vær's go', naar I
 have vedtaget denne Lov, skal den anden
 falde bort, saa skal den ikke gælde mere, men
 indtil I vedtage denne ny Lov, maa I være
 forberedte paa, at vi beholde den anden
 Lov, uanset, at I have stemt derimod. Jeg
 siger, at fra et Rigsdagsstandpunkt set er
 dette et ganske uærdigt Forhold, og jeg
 tror derfor, at vil man komme til en For-
 staaelse om disse Ting, skal man behandle
 de provisoriske Love paa den Maade, som er
 forudsat i Grundlovens Bestemmelse om fore-
 løbige Love, lade dem gaa deres Gang gen-
 nem Rigsdagen og lade Rigsdagens 10 Af-
 delinger komme til at afgive deres Støen over
 dem. Maaſte de blive bestaaende, maaſte de
 falde bort, og falde de bort, kan man komme
 til at tage Sagen op paany, hvorved Tran-
 gen paa et eller andet Omraade da kan af-
 hjælpes. Men Rigsdagen maa forlange, at
 den i dette Forhold som i andre staar frit.

Oet. Hansen: Jeg slutter mig til
 den ærede sidste Taler og skal fremhæve, at
 det gaar jo ikke an, naar man vil have en
 Ordning af det Forhold, her er Tale om,
 nemlig et stærkt Politi paa Landet, at man
 samtidig med, at man forelægger Gendar-
 meriloven her i Landstinget og ikke i Folket-
 inget, samtidig med, at man forbeholder sig
 at kunne opretholde Gendarmene paa den
 ejendommelige Maade, man hidtil har gjort,